

ги земжтъ. Та че пакъ се промъкна въ купътъ, нападна на сжштитъ двамина, одного уби, а на другиятъ мѣтнѣ на шията примка, връза го за сѣдлото и повлече го по сичкото поле, зе му саблята съ една скжпа дрѣжка и отвърза отъ поѣса му цѣлъ вѣзелъ съ жълтици.

Кобита, харенѣ и оште младѣ казакъ, хванѣ се и той съ единѣ отъ най храбритѣ въ полската войска, и много време се бихѣ. Зехѣ се най-послѣ за сабитѣ, казакътъ наддѣляваше веке, надви и удари го въ грѣдитѣ съ остърѣ турски ножъ. Но и сами не уцѣлѣ: на самото това мѣсто го жегнѣ въ слѣпитѣ очи горештѣ куршумъ. Събори го единѣ отъ най-чуднитѣ панове, отъ най хубавцитѣ, единѣ рицарѣ отъ старински княжески родѣ. Като тѣнка топола, лѣтѣше онѣ на врана си коня. И много боярско юначество показа: двама запорожци разсѣче прѣзъ-половина, Тодѣра Коржа, одного харна казака, събори съ коня наедно, пушнѣ слѣдъ коня, а казака достигна изъ-задъ коня съ копие; на мнозина зе главитѣ и рѣцѣтѣ, обори казакътъ Кобита, като го улучи съ куршумъ въ слѣпитѣ очи.

„Ею съ кого искамъ да си испитамъ силата!“, извика Кукубенку, незамайковски войвода. Той припусна коня, налетѣ му право въ тилѣтъ и силно викнѣ, та потреперяхѣ отъ оня нечовѣшки викъ сички тѣ облизѣ. Ляхтѣ искаше да обърне отведижѣ коня и да застане предъ него съ лице; но конѣ не послуша; уплашенѣ отъ сграшниятъ викъ, той се мѣтнѣ на старинѣ, и Кукубенко го удари съ куршумъ изъ пушката. Влѣзе му въ плѣшкитѣ горештиятъ крупумъ и той паднѣ отъ коня. Но и тука се ляхтѣ не подаваше, сѣ се мѣтѣше да нанесе ударъ на душманина си, но отслабна и паднѣ съ саблята наедно рѣжката му. А Кукубенко измъкна тежъкъ ножъ и вкара му го въ самитѣ поблѣднѣле уста. Два бѣли зѣмба избѣи оня ножъ, разсѣче надвѣ езикътъ, разби костта на гърлото и влѣзе дълбоко въ земята; тамъ го той пригвозди до вѣрка въ черната землѣ. Като изворъ хлуйнѣ на горе алена, като надрѣчна калина, висока дворянска кръвъ и почерви сичкиятъ му жлѣтъ, обшитѣ съ сѣрма, минтанѣ. А Кукубенко го остави и проби се съ своитѣ незамайковци въ други таборъ.

„Ехъ, остави неприбрана такава скжпа премѣна!“, рече сманскиятъ войвода Брадагий, като отстъпаше отъ дружина та си къмъ това мѣсто дѣто лежѣше убитиятъ отъ Кукубенко юнакъ. „Азъ седмина убихъ юнака съ своя рѣжа, а такава премѣна не видѣхъ ни на единѣ.“ И пома-